

УДК 32: 070.15

*Куц Г. М., Харківський національний педагогічний університет
імені Г. С. Сковороди*

ПРІОРИТЕТНІ СТРАТЕГІЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ У КОНТЕКСТІ НАЦІОНАЛЬНИХ ІНТЕРЕСІВ УКРАЇНИ: ЛІБЕРАЛЬНИЙ РАКУРС

Здійснено розгляд пріоритетних стратегій інформаційної політики у контексті національних інтересів України крізь призму ліберально-демократичного дискурсу. Поняття національного інтересу тісно корелює з поняттям національної безпеки, що актуально для сучасної України, проти якої вже з 2014 року ведеться гібридна війна з боку Росії.

Виділено базові напрями українського політичного простору, що потребують перетворень у контексті національного інтересу української держави. Зазначено, що для України залишаються нагальними завдання демонополізації економіки, усунення диспропорції у доходах населення, виваженої соціальної політики, боротьби з корупцією тощо.

Акцентовано на необхідності активної роботи стосовно позитивного позиціонування власної культурної самобутності українського народу з метою утвердження на міжнародній арені. Тобто, в інформаційній політиці України формування культурної переваги має супроводжуватися формуванням культурної самоповаги. Сфокусовано увагу на виявленні оптимальних механізмів донесення інформації, які можна застосовувати в інформаційній політиці в Україні, яка покликана забезпечувати її національні інтереси.

Ключові слова: *інформаційна політика, національний інтерес, Україна, лібералізм.*

Виявлення пріоритетних стратегій інформаційної політики у контексті національних інтересів України актуалізується для сучасної України, проти якої вже з 2014 року ведеться гібридна війна з боку Росії. Адже поняття національного інтересу тісно корелює з поняттям національної безпеки. Це ставить на порядок денний виокремлення базових напрямків українського політичного простору, що потребують перетворень у контексті національного інтересу української держави крізь призму ліберально-демократичного дискурсу. Для України, що обрала шлях європейської інтеграції, метою є ліберальна демократія, яка набула широкого визнання в країнах Європейського Союзу (Р. Арон, З. Бжезінський, І. Валлерстайн, Р. Даль, Ф. Закарія, А. Пшеворський, Дж. Сарторі, Ф. Фукуяма, Л. Харрісон, Ф. Хайск, С. Хантінгтон та ін.).

Метою статті є визначення ключових стратегій інформаційної політики у контексті національних інтересів України. Завдання статті полягає у виявленні пріоритетів інформаційної політики української держави, що корелюватимуть з національними інтересами України, крізь призму ліберально-демократичного дискурсу.

Під національним інтересом переважно мають на увазі певний інтерес держави, який визначається урядом. У концептуалізації дефініції національного інтересу можна виокремити різні взаємодоповнюючі контексти. Наприклад, для політиків, які вирішили заручитися підтримкою задля реалізації власних завдань, пріоритетним стає розуміння національного інтересу як такої зовнішньої політики держави, яка «захищає свої інтереси в анархічній міжнародній системі, де не бракує небезпек і де інтереси нації завжди перебувають під загрозою» [1, с. 436]. Разом з тим, у сфері зовнішньої політики (політичний реалізм) поняття національного інтересу переважно розуміють як інструмент аналізу зовнішньої політики (Г. Моргентау). Тобто, під національним інтересом мається на увазі своєрідний зовнішньополітичний варіант суспільного інтересу, коли визначається, «що саме є найкращим для держави в її взаєминах з іншими державами» [1, с. 436].

Слід зазначити, що поняття національного інтересу тісно корелює з поняттям національної безпеки, що актуально для сучасної України, проти якої вже з 2014 року ведеться гібридна війна з боку Росії [3]. Оскільки домінантною складовою гібридних воєн є інформаційні війни, українська держава потребує виваженої інформаційної політики, спрямованої на забезпечення її національних інтересів.

Для України, що обрала шлях європейської інтеграції, метою є ліберальна демократія, яка

набула широкого визнання в країнах Європейського Союзу. Основні положення сучасного розуміння ліберальної демократії наступні: право кожного громадянина через механізм виборів брати участь в політичному управлінні; невідчужувана приватна власність є реальною гарантією прав та свобод громадянина; відкритість політичної сфери, яка забезпечується через конкуренцію різноманітних політичних сил та наявність джерел отримання інформації, що незалежні від держави; обов'язкове врахування інтересів меншості при ухваленні політичних рішень та гарантії їхніх прав у разі поразки опозиції на виборах тощо [4, с. 145].

Зазначимо, що в Україні не вирішені ті ліберальні завдання, які вже давно вирішені у країнах Заходу [6]. Зокрема, це стосується проблеми верховенства права, розділення владних гілок, монополізації економіки, боротьби з корупцією тощо. Отже, звернемося до виявлення пріоритетних векторів інформаційної політики в українському політичному просторі у ліберальному контексті, що спрямовані на забезпечення національного інтересу України.

Насамперед слід зазначити, що в Україні доволі слабкі державні інституції, що не дозволяє здійснювати активну політику демократизації, яка вкрай необхідна пострадянській державі. Для посттоталітарних країн вагомим значення набувають процеси демократизації. Згідно з А. Пшеворським, у процесі переходу до ліберальної демократії можна виділити дві фази: лібералізацію та демократизацію [8, с. 621–623]. Етап лібералізації супроводжується змінами балансу сил між владою та опозицією, що призводить до перегрупувань еліти. Етап демократизації характеризується інституціональними перетвореннями. На цьому етапі визріває нова – реформаторська – еліта, яка починає діяти на основі демократичних правил гри, досягаючи компромісів з колишніми провладними силами.

Етап лібералізації, будучи початковою фазою демократизаційних процесів, сприяє розвою свободи у соціумі. Мається на увазі зростання рівня свободи, яке пов'язане з розширенням прав опозиції, гарантіями індивідуальних свобод, свободою слова, появою незалежних ЗМІ, виникненням автономних громадських організацій, послабленням політичної цензури тощо. Втім, лібералізація здатна також певним чином спричинити різке падіння рівня довіри до інститутів влади, що, врешті, може призвести до суспільного безладу. Крім того, як зазначав Ф. Фукуяма, «слабка лібералізація може бути більш небезпечною, ніж її повна відсутність» [11, с. 40].

Здійснення лібералізації та демократизації не виступає гарантією перетворення недемократичного режиму в демократичний, оскільки постійно існує небезпека реверсу. Адже, окрім інституціональної складової, яка є вельми важливою запорукою успішності демократизаційних процесів, вагому роль відіграє ціннісна складова конкретної культури.

В Україні можна виділити ряд інших проблемних напрямів у сфері державотворення, які потребують перетворень та, відповідно, паралельного висвітлення у засобах масової інформації.

Проблема українського політико-економічного простору насамперед полягає у надмірному проникненні держави в різноманітні сфери суспільного життя. Тобто, постає нагальна необхідність впровадження ліберального кредо «laissez faire» (невтручання). Причому, ліберальне кредо «менше держави» ні в якому разі не означає, що держава може бути слабкою чи недієздатною. Навпаки, чим більше державні щупальця проникають у суспільний організм, тим менш дієздатною буде держава з огляду на посилення бюрократичної складової.

Небезпечною, на наш погляд, є тенденція монополізації української економіки. Результатом такої монополізації стало необґрунтоване зростання внутрішніх цін на енергоносії, залізну руду, мінеральні добрива, авіап перевезення та ін. Тобто, від монополізації ринків страждають споживачі, оскільки ціни регулюються не ринковими механізмами (за допомогою конкуренції), а встановлюються в офісах двох-трьох великих компаній. У таких умовах у монополістів зникає мотивація для підвищення якості товарів чи послуг. Крім того, це підриває інвестиційну привабливість України.

Слід також зазначити, що в останні десятиріччя різко зросла диспропорція в доходах українського населення, що ставить на порядок денний проблему оптимізації соціальної політики, зокрема, питання ефективного перерозподілу доходів держави на користь малозабезпечених верств. На думку А. Пасховера, українській економіці для того, щоб перетворитися із вічного аутсайдера в економіку, що динамічно розвивається, необхідно здійснити ряд універсальних заходів, які вже апробовані іншими країнами: різке спрощення

податкової системи; всебічне сприяння іноземним інвестиціям; якісне оновлення системи державного менеджменту; умови для процвітання бізнесу всередині країни; дійсна (а не імітаційна) боротьба з корупцією [7, с. 32].

Викликає також занепокоєння тенденція зростання рівня корупції в країні, що періодично підтверджується в аналітичних звітах Transparency International (Барометр корупції) [12].

Отже, для України залишаються нагальними завдання демонополізації економіки, усунення диспропорції у доходах населення, вираженої соціальної політики, боротьби з корупцією тощо.

Доволі важливою є інформаційна політика держави в сфері культури. У цьому контексті слід зазначити, що українській ідентичності притаманна достатньо потужна індивідуалістична складова, яка споріднює її з європейською ідентичністю. Українська ментальність корелює насамперед з принципами лібералізму (і частково консерватизму), що майже не виражено на суспільно-політичному рівні [5]. Отже, постає проблема не лише усвідомлення власної самобутності, але й необхідності проєкції ліберальних інтенцій – закладених у ментальності українського народу – на суспільно-політичний простір. Це насамперед передбачає активізацію освітніх стратегій в Україні задля введення просвітницьких заходів, метою яких, з однієї сторони, стала б популяризація ліберальних цінностей та переваг. З іншої сторони, просвітницькі заходи мають бути спрямовані на позитивне позиціонування власної культурної самобутності, якій у всі часи був притаманним певний ліберальний контрапункт, задля самоствердження у глобальному просторі.

На думку З. Бжезинського, динаміці економічного зростання США перед Першою світовою війною сприяла культура, в якій віталися експерименти та новаторство. Національна культура приваблювала амбіційних та талановитих людей з усього світу, надаючи безпрецедентні можливості для самореалізації. Вже після Холодної війни Америка сприймалась як представник майбутнього, як суспільство, якому варто наслідувати [2, с. 19].

Отже, в геополітичному плані лише тим країнам відведена важлива місія, які усвідомлюють власні культурні переваги. Саме такі країни здатні ефективно відстоювати власні національні інтереси. Так, приміром, у Римській імперії високий статус римського громадянина у порівнянні з особами неримського походження був наслідком культурної переваги, яка сприймалася як даність. Концепція культурної переваги надихала Британську імперію в ХІХ ст. (аж до Першої світової війни) [2, с. 32]. Відповідно, ті народи, які за основу поведінки беруть концепцію культурної переваги (не цураючись національних здобутків власної культури), здатні більш ефективно позиціонувати себе у світовому просторі.

В окресленому контексті постає необхідність введення заходів, спрямованих на позитивне позиціонування власної культурної самобутності українського народу з метою утвердження на міжнародній арені. Тобто, в інформаційній політиці України – на нашу думку – формування культурної переваги має супроводжуватися формуванням культурної самоповаги. Задля позиціонування власної культурної самобутності необхідно вести активну роботу по створенню позитивного іміджу України на міжнародній арені.

Які ж механізми донесення інформації можна застосовувати в інформаційній політиці в Україні, покликаній забезпечувати її національні інтереси? Насамперед слід здійснювати роз'яснення щодо її базових принципів. Задля такої мети варто запозичити вже існуючий досвід втілення ліберальних цінностей у масовій свідомості, що передбачає ретельне роз'яснення пріоритетів ліберально-політичного стилю життя. Такий досвід, приміром, існував у США, де у ХVІІІ ст. відомі політичні діячі (О. Гамільтон, Дж. Джей та Дж. Медісон) під псевдонімом стали публікувати статті ліберального характеру, в яких роз'яснювалася необхідність ратифікації Конституції США [10]. Популяризація такої серйозної проблеми у вельми доступній формі для широкого загалу через пресу принесла свої плоди.

Ще один приклад пов'язаний з видавцем газети *Mercurius Politicus* (Англія) Маркамонт Нідемом, який із вересня 1651 р. по серпень 1652 р. опублікував серію статей, покликаних навчити своїх співгромадян «проживати в державі свободи» [9, с. 24-25]. Сьогодні також постає необхідність умілої популяризації ліберальних ідей через різноманітні засоби комунікації: друковані ЗМІ, телебачення, Інтернет тощо.

Зазначимо, що задля ефективної оптимізації політичного простору державотворчі стратегії мають кореспондуватися з основоположними принципами ліберального суспільства. Тобто,

роз'яснення пріоритетів ліберально-політичного стилю життя має бути як в інтересах як влади, так і в інтересах суспільства.

Першим важливим етапом задля здійснення поставленої мети є *формування суб'єктів – носіїв ідей лібералізму*. Без наявності критичної маси носіїв ліберальної ідеології, для яких свобода є вищою цінністю, неможливо формувати політико-економічний простір на засадах ліберально-демократичних принципів. Основними носіями ліберальних ідей вважаються економічно активні індивіди, які здатні самостійно забезпечити матеріальними засобами своє існування, тобто, середній клас. У сучасній Україні цей прошарок доволі незначний, втім, він існує. Активними носіями ліберальних ідей виступають сьогодні молоді люди з огляду на їхню інтегрованість в європейський та світовий інформаційний простір. Крім того, в лавах партій правого та правоцентристського спрямування можна виявити adeptів ліберальних ідей. Сюди ж відносяться громадські об'єднання, що пропагують ліберальні цінності. До суб'єктів лібералізації в Україні можна певним чином віднести представників великого бізнесу, які зацікавлені у розвитку ліберально-демократичних принципів суто в економічному контексті. Отже, лише вільні люди здатні творити вільну державу.

У стратегії формування суб'єктів – носіїв ідей лібералізму можна виділити наступні пріоритети.

Забезпечення найповнішої *свободи вибору* та соціальний оптимізм (віра в раціональне упорядкування) – характерні риси ліберального світогляду. У цілому, для лібералізму важливе поняття вибору, яким забезпечується індивідуальна свобода. Але поняття вибору в сучасному динамічному світі стосується не лише вибору роботи, друзів чи вподобань. Вибір може бути повноцінним лише тоді, коли існує свобода вибору, коли доступ до палітри можливостей для вибору є відкритим. Насамперед це стосується інформації, яка в сучасному глобальному світі вважається чи не найважливішим ресурсом. Вільний *відкритий доступ до інформації*, сприяючи повноцінному та незаангажованому розвитку особистості, здатний тим самим забезпечувати індивідуальну свободу. Відповідно, вектор ліберальних трансформацій в українському політичному просторі слід спрямовувати на створення якомога ширших можливостей для забезпечення *індивіду вільного вибору в різних сферах буття*.

Лібералізм окреслює певний простір, де кожному індивіду створюються умови для самореалізації, що гарантує право на вибір власного стилю життя, забезпечуючи тим самим людині свободу самовираження. У цьому контексті *толерантність* здатна стати своєрідним запобіжним механізмом щодо появи індивідуальних деструктивних життєвих стратегій, які можуть наносити шкоду оточуючим. Так, за допомогою освіти необхідно *прищеплювати терпимість* задля самого існування цивілізованого суспільства.

Лібералізм виступає проти різних форм нетерпимості (релігійної, етнічної, соціальної тощо), оскільки вони здатні обмежувати свободу індивіда. Зокрема, в сучасному світі основні ліберальні акценти варто зосередити на проблемі соціальної нетерпимості, позаяк їй може бути притаманною деструктивна сила громадської думки. Маніпулювання громадською думкою, її деструктивне формування несе загрози індивідуальній свободі, проти чого спрямовані сучасні інтенції лібералізму. Отже, вектор ліберальних перетворень в Україні варто спрямовувати на *протидію деструктивному формуванню громадської думки*, що передбачає якомога ширше забезпечення свободи слова, свободи думки, свободи вільного доступу до інформації тощо.

При суспільному порядку, що організований на ліберальних принципах, людина забезпечуватиме інших тим, що необхідно їй самій. Тобто, індивід, не знаходячи певної послуги на ринку, проявляє небачену ініціативність, створюючи і пропонуючи нові послуги іншим. Відповідно, лібералізм сприяє розвитку ініціативності та активності в різних сферах суспільного буття. Зокрема, лібералізм – як ідеологія антипатерналізму, будучи критично налаштованим стосовно держави, демонструє орієнтацію на спонукання політичної активності громадянина, яка найчастіше спрямована на *відстоювання політичних свобод індивіда*. Таким чином, вектор ліберальних перетворень має бути спрямованим на *розвиток ініціативності та активності індивіда, його прагнень до активного самовизначення в соціумі*.

Паралельно із формуванням активних носіїв ліберальних ідей бажано впроваджувати ліберально-демократичні перетворення у політико-економічний простір України. Виділимо ключові ідеї бажаних перетворень, що кореспондуються з проблематикою національних

інтересів України.

Насамперед мова йде про *активізацію демократизаційних процесів*. Для посткомуністичних країн – до яких відноситься й Україна – проблема демократичних перетворень є вельми актуальною. У цьому контексті заслуговують уваги концепції, в яких акценти сфокусовані на проблематиці лібералізації, оскільки саме *лібералізація* дає поштовх для появи демократичних перетворень та становлення повноцінного консолідованого ліберально-демократичного режиму, що є вельми актуальним для українського політичного простору.

Ліберального втручання вимагає також сфера *конституціоналізму*. З огляду на постійні конституційні баталії, які періодично розхитують систему стримувань та противаг, слід спрямувати вектор ліберальних перетворень на створення *інституціонального балансу між різними гілками влади* в Україні. Дублювання функцій державними інстанціями, руйнуючи основи влади, призводить до безсистемності та хаотичної неузгодженості у сфері прийняття політичних рішень стосовно важливих проблем людського буття.

Важливим напрямом ліберальних перетворень має стати *демонополізація* ринків, що сприятиме процвітанню «малого» бізнесу та, відповідно, формуванню вагомого прошарку середнього класу – основних носіїв ліберальних ідей. При демонополізації ринків ціни будуть регулюватися за допомогою механізмів конкуренції, а не встановлюватися монополістами. Від цін, встановлених компаніями-монополістами, страждають насамперед споживачі. Крім того, у виробників товарів чи послуг (монополістів) зникає мотивація для підвищення їхньої якості, що підриває інвестиційну привабливість України.

Слід спрямовувати зусилля на створення максимально привабливого *інвестиційного клімату* як для зарубіжних інвесторів, так і для внутрішніх інвестицій (заохочуючи *приватні соціальні інвестиції*). Інвестиції слід спрямовувати на модернізацію економіки, акцентуючи увагу на *інноваційних* технологіях.

Необхідно створювати *умови для розвитку «малого» бізнесу* в Україні, які насамперед полягають у формуванні прозорих та зрозумілих механізмах діяльності, що вимагає оновлення системи державного управління та спрощення податкової системи. Це передбачає масштабну дерегуляцію економіки (спрощення документальної бази). Оновлення державного менеджменту передбачає насамперед підвищення рівня професіоналізму та мотивації представників бюрократичного апарату. Крім того, слід запровадити механізми контролю за чиновниками (вимагати не лише декларації про доходи, але й декларації про витрати).

Для лібералізму вельми важливим є концепт *відкритості*, що передбачає відкритість та прозорість процесів здійснення влади. Гласність має стати незмінним супутником політичних процесів. Отже, ліберальні перетворення мають бути спрямовані на *забезпечення транспарентності влади, зокрема, гласності та прозорості*.

Фокусування уваги на проблематиці гласності насамперед зумовлене тим, що прозорість та відкритість у діяльності представників влади – вагомий крок до *суттєвого зниження або й зникнення корупційних схем* у суспільно-політичному та економічному просторі України. Необхідність гласності зумовлена ще й необхідністю успішності реформ, для успішності яких вагоме значення має формування громадської думки, тобто гласність щодо характеру впроваджуваних реформ.

Спрямовувати ліберальні перетворення на *оптимізацію соціальної політики*, зокрема, на ефективний перерозподіл доходів держави на користь малозабезпечених верств, чим буде усунена різка *диспропорція* в доходах населення. Причому, економічна доцільність таких заходів має бути обов'язково доповнена етичною складовою. Стратегія державної соціальної політики не може обмежуватися лише наданням преференцій малозабезпеченим верствам населення. Насамперед ця політика має враховувати потреби працюючого прошарку населення, створюючи умови для зміцнення позицій середнього класу. Необхідно проводити активну політику, створюючи можливості для освіти та зайнятості, допомагаючи тим, хто не може допомогти собі сам, спираючись на партнерство між державним і приватним сектором.

Однією з найважливіших характеристик лібералізму є його здатність встановлювати лінію демаркації між суспільними та особистими інтересами. Крім цього, у політичній сфері для лібералізму вельми важливим є поняття консенсусу, оскільки засадничим правилом лібералізму є повага до інших осіб, іншої точки зору. В окресленому контексті вектор ліберальних

трансформацій в українському політичному просторі має бути спрямованим на виявлення *оптимального балансу між сферами суспільних та особистих інтересів*, для якого принцип консенсусу є базовим.

У сфері міжнародної співпраці напрямки майбутніх ліберальних перетворень в Україні мають бути покликані вирішити проблеми, що притаманні для більшості країн світу: *дефіцит енергетичних ресурсів, вплив кліматичних змін, домінування інформаційного ресурсу* тощо. Важливості набуває *екологічна проблематика*, зокрема, теорія сталого розвитку, яка тісно корелює з ідеями лібералізму. Теорією сталого розвитку передбачаються кардинальні зміни в структурі людської діяльності. Не останню роль відіграватиме проблематика ціннісних установок людини, оскільки проведення структурних реформ з оптимізації механізмів співіснування економічної та екологічної сфер суспільства неможливе без формування певних ціннісних установок та орієнтирів. Причому, індивідуалістські схеми співіснування швидше за все мають поступитися колективістським цінностям заради глобального виживання.

У цілому, пріоритети українського державотворення мають кореспондуватися із стратегіями ліберально-демократичних перетворень, що має забезпечуватися інформаційною політикою, спрямованою на ефективне відстоювання національних інтересів України.

Таким чином, окреслено засадничі принципи інформаційної політики України в контексті забезпечення її національних інтересів. Задля ефективної оптимізації політичного простору державотворчі стратегії мають кореспондуватися з основоположними принципами ліберального суспільства. Тобто, роз'яснення пріоритетів ліберально-політичного стилю життя має бути як в інтересах як влади, так і в інтересах суспільства. Зазначено, що для України залишаються нагальними завдання демонополізації економіки, усунення диспропорції у доходах населення, виваженої соціальної політики, боротьби з корупцією тощо. Сфокусовано увагу на виявленні оптимальних механізмів донесення інформації, які можна застосовувати в інформаційній політиці в Україні, що покликана забезпечувати її національні інтереси.

Бібліографічний список:

1. Берд П. Національний інтерес / Пітер Берд // Короткий оксфордський політичний словник ; [пер. з англ. / за ред. І. Макліна, А. Макмілана]. – К. : Видавництво Соломії Павличко «Основи», 2005. — 789 с. – С. 436–437.
2. Бжезинский З. Великая шахматная доска. Господство Америки и его геостратегические императивы / Збигнев Бжезинский ; [пер. с англ. О. Ю. Уральской]. – М. : Международные отношения, 2005. – 256 с.
3. Горбулін В. П. Хроніки передбачень: 2006–2017 / В. П. Горбулін. – Харків : Фоліо, 2017. – 255 с.
4. Куц Г. М. Ліберальні трансформації політичного простору : [моногр.] / Г. М. Куц ; [за наук. ред. Ю. І. Макара]. – Харків : Віровець А. П. ; «Апостроф», 2011. – 300 с.
5. Куц Г. М. Проблематика ідентичності в ліберальному контексті / Г. М. Куц // Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія : «Питання політології». – Харків, 2007. – № 785. – Вип. 10. – С. 79–85.
6. Куц Ю. О. Природа та сутність державного управління [Електронний ресурс] / Ю. О. Куц // Теорія та практика державного управління та місцевого самоврядування : електр. зб. наук. пр. Херсонського національного технічного університету. – 2013. – № 12. – Режим доступу : http://el-zbirn-du.at.ua/Kuc_s.pdf.
7. Пасхвер А. Формула счастья / А. Пасхвер // Корреспондент. – 2011. – № 21 (458). – 3 июн. – 86 с. – С. 32–34.
8. Пшеворський А. Переходи до демократії: лібералізація і демократизація / Адам Пшеворський ; [пер. з англ. П. Таращука] // Демократія : антологія ; [упоряд. О. Проценко]. – К. : Смолоскип, 2005. – XXVIII. – 1108 с. – (Політичні цінності ; вип. 1). – С. 605–648.
9. Скиннер К. Свобода до либерализма / Квентин Скиннер ; [пер. с англ. А. В. Магуна / науч. ред. О. В. Хархордин]. – СПб. : Издательство Европейского университета в С.-Петербурге, 2006. – 120 с.
10. Федералист. Политические эссе А. Гамильтона, Дж. Мэдисона и Дж. Джея / [пер. с англ. Н. Яковлева, М. Шерешевской и Э. Осиповой / под общ. ред., с предисл. Н. Н. Яковлева ; коммент. О. Л. Степановой]. – М. : Издательская группа «Прогресс» – «Литера», 1994. – 592 с.

11. Фукуяма Ф. Сильное государство: Управление и мировой порядок в XXI веке / Фрэнсис Фукуяма ; [пер. с англ. О. Э. Колесникова, Н. Г. Кротовской, В. С. Кулагиной-Ярцевой и др. ; под общ. ред. О. Э. Колесникова]. – М. : АСТ : АСТ МОСКВА : ХРАНИТЕЛЬ, 2006. – 220 с.

12. Transparency International. The Global Coalition Against Corruption [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.transparency.org>.

Куц Г. М. Приоритетные стратегии информационной политики в контексте национальных интересов Украины: либеральный ракурс.

Осуществлено рассмотрение приоритетных стратегий информационной политики в контексте национальных интересов Украины сквозь призму либерально-демократического дискурса. Понятие национального интереса тесно коррелирует с понятием национальной безопасности, что актуально для современной Украины, против которой уже с 2014 года ведется гибридная война со стороны России.

Выделены базовые направления украинского политического пространства, требующих преобразований в контексте национальных интересов украинского государства. Отмечено, что для Украины остаются насущными задачи демонополизации экономики, устранения диспропорции в доходах населения, взвешенной социальной политики, борьбы с коррупцией и др.

Акцентируется на необходимости активной деятельности по положительному позиционированию собственной культурной самобытности украинского народа с целью утверждения на международной арене. То есть, в информационной политике Украины формирование культурного превосходства должно сопровождаться формированием культурного самоуважения. Сфокусировано внимание на выявлении оптимальных механизмов донесения информации, применимых в информационной политике Украины, которая призвана обеспечивать ее национальные интересы.

Ключевые слова: информационная политика, национальный интерес, Украина, либерализм.

Kuts H. M. Priority strategies of informative policy in the context of Ukraine's national interests: liberal perspective.

Priority strategies of information policy in the context of Ukraine's national interests has been examined through the prism of liberal-democratic discourse. The notion of national interest is closely correlated with the notion of national security which is essential in modern Ukraine, where a hybrid war from Russia has been under way since 2014.

The basic directions of the Ukrainian political space which are in need of transformation in the context of the national interest of the Ukrainian state are singled out. It is noted that for Ukraine the following tasks remain very important: demonopolization of the economy, elimination of disproportion in the income of the population, balanced social policy, fight against corruption, etc.

There is an emphasis on the need for active work on positive positioning of the cultural identity of the Ukrainian people with the purpose of establishing on the international scene. That is, in the information policy of Ukraine, the formation of cultural superiority must be accompanied by the formation of cultural self-esteem. The focus is on identifying the best mechanisms for communicating information that can be used in the information policy in Ukraine, which is designed to ensure its national interests.

Keywords: information policy, national interest, Ukraine, liberalism.